

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. IV. (II.)

DUBEN — KVĚTEN 1952.

Číslo 4-5.

EXILOVÝM TURISTŮM NA CESTU

Z jara příroda každého láká; začíná turistický ruch. Nejsme-li my emigranti tak trochu stálými turisty? Sv. Otec ve své řeči k představitelům italské turistiky 30. III. pojednává o cestách apoštolů, misionářů, poutníků a objevitelů, věnoval odstavec řeči cestám vyhnanců a nazval nás „nucenými turisty“.

Což, kdybychom zapomněli na ono slovo: „nucení“, a hleděli spíše na radosti svého bloudění světem? Jest jich stejně dosti, i když nechybí ani spousta starostí a trampot. — Nechci se šířit o asketice turismu, jež spočívá v snášení nepříjemností a sílí charakter k zdravé odolnosti fyzické i mravní, chtěl bych však poukázat na hlavní výhodu turismu — rozšíření obzoru ducha a obohacení zkušenostmi. Turista se dívá, slyší a pozoruje. NEŽ, NECHME MLUVIT SV. OTCE: „Mnohé věci, jež se spočátku mohly zdát cizí, ba které zarážely a zdály se směšnými v přírodě, v umění, v krajových zvycích nebo v místních tradicích, začínají se jevit jen jako rozdílné, ba často velmi pochopitelné, a mnohdy dosti rozumné. Začnou se hodnotit, vzbudí se o ně zájem, a tak se dospěje k spravedlivějším, laskavějším a mírnějším úsudkům. Rodí se tak v praxi šťastnější přizpůsobení, nejen mezi jednotlivci, nýbrž mezi národy, třídami a stranami. Ne, že by se slevilo v zásadách; dobro zůstává stále dobrem, zlo je stále zlem, pravda si zachová vždy svá práva vůči bludu. Tak lze odhaliti v druhých trochu dobra a pravdy, a zárodky bludu v sobě samých.“

Turista cestováním a pozorováním pozná lépe ty, které na dálku neznal, a jimiž snad pohrdal, a když se vrátí, šíří o nich správné poznání a příznivěji je oceňuje. V náhradu za to dal se své strany podnět k úsudkům a hodnocením své země, své civilizace, pravého náboženství, kéž jen vždy v příznivém světle! On je — jak bylo právem řečeno — mravním vyslancem své země. Je to velké a krásné poslání.

Turismus většinou povznáší ještě výš, dovede-li se ho správně použít. V přírodě, v umění, ve zvycích, ve všech podnebích si zvykne cestovatel vidět — jako přes průsvitný závoj za věcmi, lidmi a institucemi — Boha, jejich Stvořitele, Otce a Nejvyššího Zákonodárce. Vidí, jak se svět zmítá, a jak jej Bůh řídí. Kdo si tu nevzomene na „Voyage du Centurion“, jímž dospěl spisovatel Psichari, vnuk příliš slavného apostaty, ke světlu, k víře, k ušlechtilému životu, korunovanému svatou smrtí? Neb takový Karel de Foucauld? Je pravda, byli to vyjimeční turisté, již se skvějí jako hvězdy na obloze.

Snažte se těžit z jejich příkladu a z jejich zkušeností; postupujte stále vpřed na cestě, jež vede k větší spravedlnosti, k jasnějšímu světlu a k hřejivější lásce, a kéž je vaší hvězdou TA, k Níž voláte s posvátnou liturgií: „Abychom vidouce Ježíše, vždy se radovali“. Kéž tato sladká Nebeská Matka svolá na vás hojné milosti svého Božského Syna!”

Toto je vyšší stránka také naší „nucené“ turistiky. Ať jen co nejvíce získáme, abychom mohli jednou našim drahým doma vyprávět, že naše „turistika“ byla úspěšnou po každé stránce. **Ap.**

VEŠKERÉMU NAŠEMU EXILU

Voláme všechny katolíky v exilu po celém světě ke křížovému tažení modlitby za sílu a vytrvalost našich doma a za osvobození vlasti. Modlitba je duchovní síla, a spojena v mohutný tok, bude protiváhou zpupných a bezbožných vládců.

Denně v 8 hodin ráno, na počátku pracovního dne,

vzpomeneme zbožně všech trpících pro spravedlnost, v koncentracích i žalářích, a za vítězství křesťanských ideálů. Svou oběť vložíme na patěnu, kterou pozdvihuje kněz, jenž slouží v tu hodinu mši svatou na tento úmysl. My jsme zde začali na Boží Hod Velikonoční. Maria, zůstaň Matkou lidu svému! Naši svatí Patronové, orodujte za národ náš! Záhumenský, Innsbruck